

ELEANOR H. PORTER

POLLYANNA

DESTEK MEDYA GRUBU

GENÇ DESTEK: 56
EDEBİYAT: 25

ELEANOR H. PORTER
POLLYANNA

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Özlem Esmergül
Çevirmen: Zeynep Bilgin
Editör: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: İlknur Muştu
Sayfa Düzeni: Melike Doğan
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Genç Destek: Mayıs 2021
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN: 978-625-441-244-8

© Genç Destek
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkani.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari
www.destekmedyagrubu.com

Destek Dukkan

Deniz Ofset – Çetin Koçak
Sertifika No. 48625
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul

Genç Destek, Destek Yayınları'nın tescilli markasıdır.

Kuzenim Belle'e...

1. BÖLÜM

BAYAN POLLY

Bayan Polly Harrington, o haziran sabahı mutfağa telaşla girdi. Bayan Polly aslında pek telaşlı davranmazdı, hatta özellikle sakinliğiyle övünürdü. Fakat o gün telaşlıydı, gerçekten acele ediyordu.

Bulaşıkları yıkamakta olan Nancy, şaşkınlıkla başını kaldırıp baktı. Nancy, Bayan Polly'nin mutfağında yalnızca iki aydır çalışıyordu, fakat hanımının normalde pek telaş etmediğini çoktan öğrenmişti.

“Nancy!”

“Buyurun efendim.” Nancy neşeyle yanıt vermişti ama bir yandan da elindeki sürahiyi kurulamaya devam ediyordu.

“Nancy.” Bayan Polly'nin sesi birden sertleşmişti. “Seninle konuştuğum zaman, yaptığın işi bırakmalı ve ne söylediğimi dinlemelisin.”

Nancy utançtan kıpkırmızı kesildi. Hemen sürahiyi bıraktı, ama kurulama bezi hâlâ üzerinde olduğu için

onu neredeyse düşürecekti, heyecandan eli ayağı birbirine karışmıştı.

“Evet efendim, peki efendim...” diye kekeledi, sürahiyi düzeltip telaşla döndü. “İşimi bırakmadım çünkü bana bu sabah bulaşıkları yıkamayı çabucak bitirmemi söylemişsiniz.”

Hanımefendi kaşlarını çattı.

“Yeter artık Nancy! Senden açıklama istemedim. Sadece dikkatini bana vermeni istedim.”

“Peki efendim.” Nancy derin bir soluk alıp tuttu. Bu kadını memnun etmenin herhangi bir yolu var mı diye düşünüyordu. Nancy daha önce hiç “dışarıda” çalışmamıştı; ama hasta annesi, Nancy hariç üç küçük çocuğuyla ansızın dul kalınca kendisi de onlara destek olabilmek için bir şeyler yapma ihtiyacı hissetmişti; tepedeki büyük evin mutfağında bir iş bulduğunda öyle sevinmişti ki. Nancy yaklaşık on kilometre öteden “The Corners”¹ bölgesinden geliyordu, Bayan Polly Harrington’u da sadece eski Harrington Konağı’nın hanımı ve kasabanın en zenginlerinden biri olarak tanıyordu. Ama bu iki ay önceydi. Şimdi ise, Bayan Polly’nin sert ve asık suratlı bir kadın olduğunu biliyordu; bir bıçak yere düşse ya da bir kapı çarparsa hemen kaşlarını çatardı, ama bıçak düşmese ve kapı çarpmasa bile gülümsemeyi asla aklına getirmezdi.

---

1 Köşeler

“Sabahki işlerini bitirdiğinde Nancy...” diyordu şimdi Bayan Polly. “Tavan arasında, merdivenin başındaki küçük odayı temizle ve yatağı yap. Odayı süpür ve iyice sil, sandıkları ve kutuları çıkarttıktan sonra tabii...”

“Tabii efendim. Peki, dışarı çıkardığım eşyaları nereye koyacağım?”

“Tavan arasının ön kısmına.” Bayan Polly kısa bir an duraksar gibi oldu, sonra devam etti: “Sanırım sana da şimdiden söylemeliyim Nancy. Yeğenim, Bayan Pollyanna Whittier, benimle yaşamak için buraya geliyor. Kendisi on bir yaşındadır ve artık o odada kalacak.”

“Buraya küçük bir kız mı geliyor Bayan Harrington? Ah, ne kadar güzel!” diye bağırdı Nancy, kendi küçük kız kardeşlerinin “The Corners”taki evi nasıl da aydınlattığını düşünüyordu o anda.

“Güzel mi? Benim seçeceğim sözcük kesinlikle bu olmazdı...” diye yanıt verdi Bayan Polly sertçe. “Buna rağmen, elimden gelenin en iyisini yapacağım elbette. İyi bir kadın olduğumu sanıyorum ve görevlerimi de bilirim.”

Nancy’nin yüzü kıpkırmızı oldu.

“Elbette efendim; yalnızca küçük bir kız buraya gelirse – buraya gelirse siz de neşelenirsiniz diye düşünmüştüm...” diye kekeledi.

“Teşekkür ederim...” diye kupkuru bir sesle karşılık verdi Bayan Polly. “Yine de böyle bir şeye ihtiyacım olduğumu söyleyemem.”

“Fakat elbette, siz – siz onu istiyorsunuz, o sizin kardeşinizin çocuğu” demeye cesaret etti Nancy, içinde bu küçük, yalnız yabancıya güzel bir karşılama hazırlaması gerektiğine dair belli belirsiz bir his uyanmıştı.

Bayan Polly mağrur bir şekilde çenesini kaldırdı.

“Aslında Nancy, sadece evlenip zaten kalabalık olan bu dünyaya bir çocuk daha getirme aptallığını gösteren bir kardeşe sahip olmam onların bakımını üstlenmek istediğimi göstermez. Öte yandan, daha önce de söylediğim gibi, görevlerimi biliyorum. Köşeleri iyice temizle Nancy” diye konuşmasını birden kesti ve mutfaktan ayrıldı.

“Peki efendim” diyerek içini çekti Nancy, yarı kurumuş sürahiyi eline aldı – şimdi onu yeniden durulaması gerekiyordu.

***

Bayan Polly, kendi odasında, iki gün önce uzak bir Batı kasabasından gelen ve kendisi için tatsız bir sürpriz barındıran mektubu bir kez daha eline aldı. Mektup Bayan Polly Harrington, Beldingsville, Vermont adresine gönderilmişti ve içinde şunlar yazılıydı:

“Sayın Bayan,

Muhterem John Whittier’in, iki hafta önce, arkasında on bir yaşında bir kız çocuğu bırakarak öldüğünü üzümlere bildiririm. Kendisi geride birkaç kitap dışında hiçbir şey bırakmadı, sizin de bildiğiniz gibi, o küçük bir misyoner kilisesinin papazıydı ve çok az maaş alırdı.

Sanırım, o sizin daha önce kaybettiğiniz kız kardeşinizin eşiydi, bana ailelerinizin arasındaki ilişkinin çok iyi olmadığı konusunda bilgi vermişti. Buna rağmen, kardeşinizin hatırı için, bu çocuğu yanınıza alıp Doğu’da, kendi akrabaları arasında yetiştirmek isteyeceğinizi düşünüyordu. Size bu nedenle yazıyorum.

Siz bu mektubu aldığınız sırada, küçük kız yola çıkmak için hazırlanmış olacak; eğer onu yanınıza alabilecekseniz, bunu bize en kısa sürede yazmanızı rica edeceğim. Burada yakında Doğu’ya gidecek bir adam ve karısı var, kızı Boston’a kadar götürüp Bel-dingsville trenine bindirecekler. Elbette Pollyanna’nın hangi gün ve hangi trenle geleceği size ayrıca bildire-lecek.

Sizden yakında olumlu bir cevap almak umuduy-la, saygılarımı sunarım.

Jeremiah O. White.”

Bayan Polly kaşlarını çatarak mektubu katladı ve zarfına geri koydu. Mektuba önceki gün yanıt vermiş, kızı elbette yanına alacağını bildirmişti. Görevi ne kadar hoşuna gitmese de, sorumluluklarını yerine getiren bir kadın olduğunu sanıyordu!

Elinde mektupla otururken düşünceleri kız kardeşi Jennie'ye kayıverdi; çocuğun annesi Jennie yirmisinde bir genç kızken ailesinin karşı koymasına aldırmayarak bu genç rahiple evlenmekte diretmişti. Onunla evlenmek isteyen varlıklı bir adam da vardı, ailesi de bu adamı rahibe tercih ediyordu ama Jennie istemedi. Zengin adam yaşça büyüktü, çok daha fazla parası ve saygınlığı vardı; rahibin ise gençlik idealleriyle ve coşkusuyla dolu bir kafası ve sevgiyle dolu bir kalbi vardı. Jennie, belki de doğal olarak, bunları tercih etti; rahiple evlendi ve bir misyonerin eşi olarak onunla birlikte güneye gitti.

Kırılma o zaman başlamıştı. O zamanlar on beş yaşında olan, ailenin en küçük çocuğu Bayan Polly olanları çok iyi hatırlıyordu. Aile, misyonerin karısıyla artık ilgilenmedi. Jennie onlara bir süre mektup yazmıştı, son bebeğine kardeşleri Polly ve Anna'nın adlarını birleştirerek Pollyanna adını vermişti, önceki çocuklarının hepsi ölmüştü. Bu Jennie'nin yazdığı son mektuptu; birkaç yıl içinde onun ölüm haberini aldılar, rahip Batı'daki küçük bir kasabadan gönderdiği kısa ama acı veren bir mektupla vermişti haberi.

Bu sırada, tepedeki büyük evde oturanlar için de zaman olduğu yerde durmamıştı. Bayan Polly, aşağıda uzanan vadiye bakarak geçen yirmi beş yılın yaşamına getirdiği değişiklikleri düşündü.

Şimdi kırk yaşında ve bu dünyada yapayalnızdı. Babası, annesi, kız kardeşleri – hepsi ölmüştü. Yıllardır, şimdi olduğu gibi, evin tek hanımı ve babasından kalan paraların tek sahibiydi. Onun yapayalnız yaşamasına üzülen birçok insan vardı, pek çok kez onu birlikte yaşayacak bir eş ya da arkadaş bulması için ikna etmeye çalışmışlardı; fakat o bu yakınlıklarını ya da tavsiyelerini hoş karşılamıyordu. Yalnız olmadığını söylemişti. Kendi başına kalmayı seviyordu. Sessizliği tercih ediyordu. Fakat şimdi...

Bayan Polly çatık kaşları ve sımsıkı kapanmış dudaklarıyla ayağa kalktı. İyi bir kadın olduğu için seviniyordu tabii, yalnızca sorumluluklarını bilmekle kalmıyor, onları yerine getirecek gücü de kendinde buluyordu. Ama –Pollyanna!– ne kadar da gülünç bir isimdi böyle!

2. BÖLÜM

YAŞLI TOM VE NANCY

Nancy tavan arasındaki küçük odayı, köşelere özellikle dikkat ederek, iyice silip süpürüp temizledi. Çoğu zaman iş yapıyor gibi görünmek için gösterdiği gayret temizlik yapmak için harcadığı çabadan daha fazla olurdu – Nancy hanımından korkmasına korkardı ama bir melek de değildi.

“Keşke – onun – ruhunun – köşelerini de – böyle – temizleyebilsem!” diye her kelimesinin sonunda süpürgesinin ucunu yere vurup vurgu yaparak homurdandı. “Ruhunda dip köşe bir temizlik yapmak gerekir! O zavallı yavrucağı bu küçücük, fırın gibi – kışın da buz gibi olacak bir odaya tıkmak, koskoca evde başka oda kalmamış gibi! Gereksiz bir çocukmuş, öyle mi! Ah!” Nancy elindeki bezi o kadar sıkımişti ki parmakları acıyla sızladı: “Sanırım çocukların değil kimin daha gereksiz olduğunu şimdi daha iyi biliyorum!”

Bir süre sessizce çalıştı; sonra, işi bittiğinde, küçük, boş odaya can sıkıntısıyla baktı.

“Pekâlâ, ben – bana düşen kısmı yaptım herhalde” diyerek içini çekti. “Artık burada hiç kir yok – başka bir şey de yok zaten. Zavallı küçük kız! Evsiz, yapayalnız bir çocuğu koymak için ne kadar da hoş bir yer!” diye sözlerini bitirdi ve kapıyı gürültüyle çarparak kapattı, dudağını ısırarak “Ah!” diye bağırdı. Ardından, inatla: “Umurumda bile değil. İnşallah kapının çarpmasını da duymuştur – ben yaptım, ben!”

O gün öğleden sonra, bahçede, Nancy uzun yıllardır bahçeye bakan, zararlı otları yolan ve patikaları küreyen Yaşlı Tom’la konuşmak için birkaç dakika buldu.

Omzunun üzerinden etrafına hızlı bir bakış atıp izlenmediğinden emin olduktan sonra, “Bay Tom...” diye söze başladı Nancy. “Bayan Polly ile birlikte yaşamak için buraya küçük bir kızın geleceğini biliyor muydunuz?”

İki büklüm olmuş belini güçlkle doğrultarak “Bir – ne?” diye sordu ihtiyar adam.

“Küçük bir kız – Bayan Polly’yle yaşamak için.”

“Hadi eğlenmene devam et...” diyerek dudak büktü duyduğuna inanmayan Tom. “Neden bana yarın akşam da güneşin doğudan batacağını söylemiyorsun?”

“Ama bu doğru. Bana kendisi söyledi...” diye devam etti Nancy. “Onun yeğeniymiş ve on bir yaşındaymış.”